

SUPLIMENT

ROMÂNIA '90

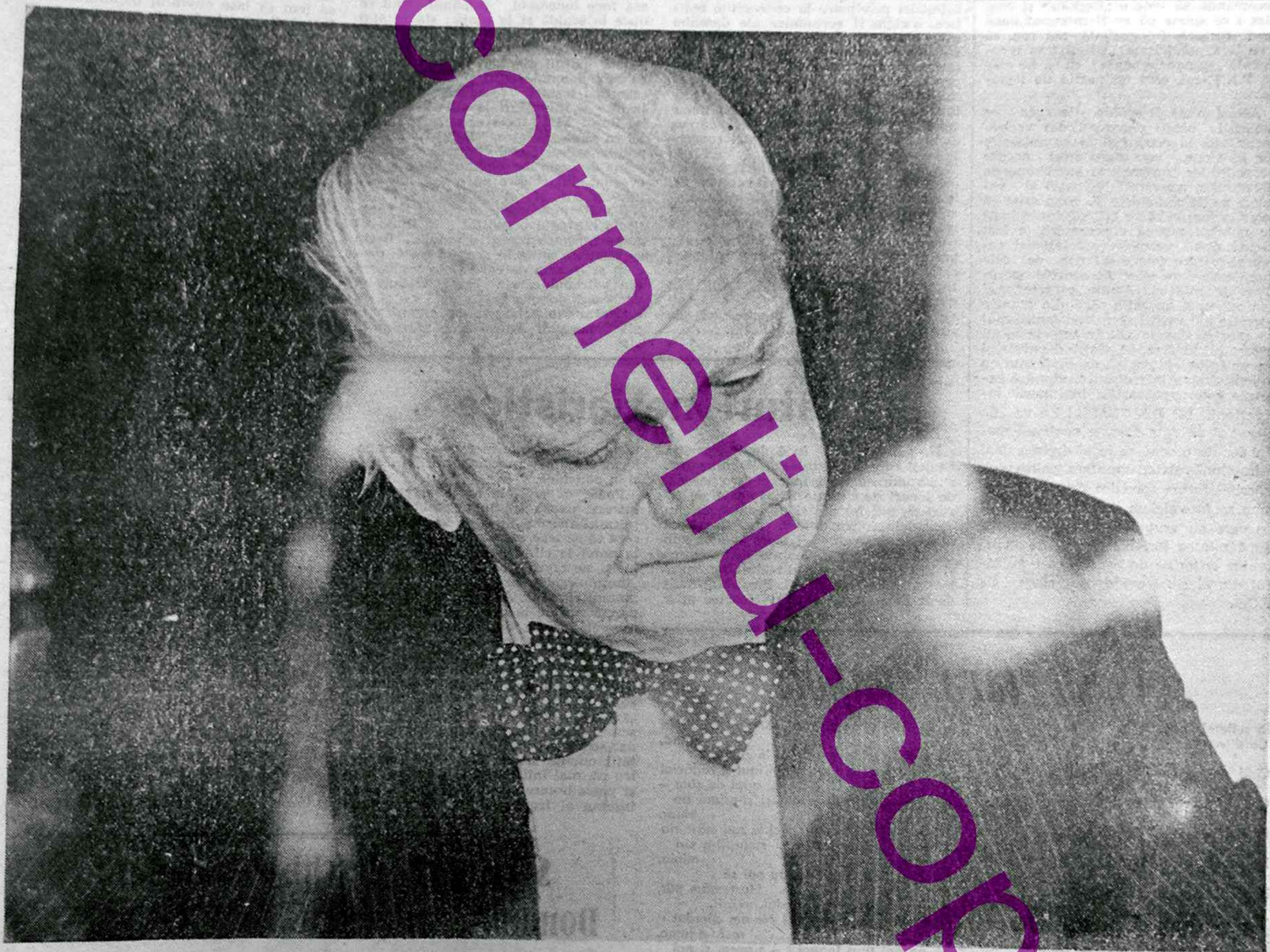
Dreptatea

18 MAI 1990

Coordonator: ILIE COSTACHE

4 Pagini — 2 lei

Secretar de redacție: NICOLAE DRAGOMIR

CURAJUL DE A PORNI PE UN DRUM NOU

Ce s-ar fi întâmplat cu germanii sau japonezii dacă după cel de-al doilea război mondial aceștia n-ar fi consimțit la un nou început? Probabil că ar fi dispărut de pe scena istoriei. Noi nu ne aflăm nici pe departe în situația în care s-au aflat aceste țări la sfârșitul războiului și ne este deja frică să o apucăm pe alt drum decît cel pe care ne-am aflat pînă acum și care nu ne-a adus decît o sărăcie generalizată.

Ne-am obișnuit prea mult ca cei harnici să-l hrănească pe cei leneși, ca cei capabili să lucreze și în locul celor slab pregătiți. Va trebui să ne obișnuim cu un alt mod de a fi, de a gândi și de a lucra. Oare place culva modul dezlinat în care se desfășoară activitatea în întreprinderile de stat, cu salarii obositoare în ritmul de activitate, cu termene de predare care nu sînt aproape niciodată respectate, cu salariile neîndestulătoare pe care le oferă

muncitorilor subalimentați? Privatizarea este singurul mod în care activitatea întreprinderilor poate deveni eficientă. Este neîntemeiată frica muncitorului bine pregătit că va rămîne șomer, căci patronul va fi primul care-l va respecta și căuta, iar sindicatele puternice îi vor proteja interesele. Cei care se tem cel mai mult de schimbare și care au avut grijă să provoace o adevărată psihoză în rîndul oamenilor sînt tocmai foștii activiști, care în afară de a minți și manipula oamenii nu știu să facă nimic și vor fi nevoiți în sfîrșit să învețe să facă CEVA.

De două sute de ani încoace America este înălțată de emigranți care au pornit, fiecare în parte, practic de la zero; dacă ei au reușit să creeze cel mai puternic și mai bogat stat din lume, cît de privilegiată este situația noastră

SORIN ȘTEFAN

(Continuare în pag. a 4-a)

De la Konrad Adenauer la ION RAȚIU

Istoria ne oferă datele precise: în anul 1945, Adolf Hitler, dictatorul Germaniei, se sinucide, lăsînd în urmă o țară în ruină. Bombardamentele masive anglo-americane, transformaseră frumoasa Germanie într-un imens depozit de dărîmături.

Puține întreprinderi mai lucrau în adăposturi subpămîntene.

Odată cu moartea dictaturii s-a renăscut democrația. Multe partide au apărut la lumină. Konrad Adenauer, în 1946, ajunge președinte al partidului Uniunea Democrat Creștină. Iar în anul 1949, la vîrsta de 73 de ani, este ales cancelar al Republicii Federale Germane, post pe care-l deține, pînă în anul 1963, cînd împlinește vîrsta de 81 de ani.

Întrebarea ce se pune este aceasta: Cum de alegătorii germani n-au căutat să aleagă un bărbat mai tînăr în fruntea noului stat german?

Este lucru știut că între supraviețui-

torii germani se găseau mulți tineri frumoși, învățați, chiar și foști activiști ai partidului comunist, ce puteau fi aleși în conducerea țării. Sexul feminin domina prin număr masa alegătorilor germani.

Însă poporul german era un popor conștient. Trebuia să se elibereze de coșmarul adus de o propagandă bine regizată, cum fusese propaganda nazistă. Și în asemenea situație, numai un om cu experiență, în etate, putea să salveze Germania. Poporul l-a ales pe bătrînul Adenauer.

Adenauer a salvat Germania. Viața bogată, frumoasă, unică din Europa, a pornit să se înalțe promițătoare, chiar din primii ani ai guvernării bătrînului septuagenar. Este un lucru prea cunoscut, ca să mai aibă nevoie să fie demonstrat.

VISARION PUTU

(Continuare în pag. a 4-a)

BĂIEȚII SECU „MUNCEȘTE“

Pe șoselele Călărașului, ne informează poliția prin TV în 14.05, la ora 19.45, s-a petrecut un eveniment infracțional deosebit de grav. O tânără a fost răpită de lângă prietenul ei de către 4 indivizi, ce sub amenințarea pumnalelor este purtată pe șoseaua Sloboziei, violată în grup după ce „Șeful” părăsește vehiculul — șef de l. îi venea greață de viol așa, cu subalternii... — În continuare se lucrează „politic” pe cit i-a dus capul: i se scrie pe spatele gol „Jos comunismul” fiindcă asta se strigă la Universitate în București, apoi pe față sau pe piept i se pictează svastica pentru a pricepe tot omul că cei de la Universitate dacă strigă „jos comunismul” înseamnă că sînt legionari. I se recomandă să voteze „Coposu” și mai ales i se spune că ar fi minunat dacă ar fi filmată, fotografiată, mă rog, să i se facă publicitate. „Băieții” se recomandă „sumanele negre”, ca să fie clar că P.N.T.-c.d. este un partid de legionari.

Astăzi toată România știe ceea ce amăriții băieți debarcați din vechea securitate, la centru și în organizările lor județene, încă n-au aflat despre propriile lor companii și batalioane de diversione, adevărații legionari și sumane negre comuniste. Ei n-au aflat că selecția lor de către ofițerii însărcinați cu nobila muncă a recrutării, a fost făcută după anumite caracteristici cerebrale-psihoce foarte diferite de cele după care erau selectate cadrele operative ale miliției. Aceste caracteristici conferă unei anumite părți din trupele speciale ale vechii securități fanatismul de care au dat dovadă în luptele ce au urmat lui 22 Dec. 89. Oricînd polițistul de profesie, obligat să se confrunte cu inventivitatea infractorului, după o expresie consacrată astăzi în lumea infracțiunii, LE DA CLASE! Le va „da clase” și de data aceasta pentru că modul lor de procedare în săvîrșirea unei infracțiuni mixte, din sfera politicului, folosind forme specifice dreptului comun, nu face nici un serviciu F.S.N.-ului pe care au vrut sincer să-l servească după mîntea lor. Nu sînt ei de vină pentru criteriile de selecție care au făcut din ei slugi avide de singe ale P.C.R.

Violență electorală la Oradea sub privirea observatorilor străini

În cadrul campaniei electorale pentru funcția de președinție al României, în ziua de 11 mai, domnul Ion Rațiu s-a aflat în municipiul Oradea.

La Primărie a avut loc o întîlnire cu membrii C.P.U.N. și cu membrii ai consiliilor de administrație de la întreprinderile: „Metalica”, „Mase plastice”, „Viitorul”, „Mecanisme și piese de schimb”, „Morărit”, de la Fabrica de mobilă, de la Combinatul de prelucrarea lemnului. Au mai participat reprezentanți ai sindicatului de la Metalica și ai partidelor Național Țărănesc — creștin și democrat, Național Liberal și al Romilor liberi. Cei prezenți au adresat domnului Ion Rațiu numeroase întrebări privitoare la concepțiile politice, sociale și economice ale domniei sale. Multe dintre acestea au vizat direct problema privatizării și acțiunile concrete pe care domnia sa le întreprinde pentru redresarea grabnică a economiei românești. Alte întrebări au prilejuit clasificări în legătură cu unele calomnii mai vechi și mai noi la adresa domnului Rațiu, calomnii abil concertate în acest moment.

A urmat o suită de vizite la biserica ortodoxă, la biserica greco-catolică Sf. Maria, prilej de întîlnire cu monseniorul Vasile Hosu, la sediul Episcopiei reformate, unde domnul Rațiu s-a întîlnit cu noul episcop Tôkes Lászlo, precum și la sediul Episcopiei romano-catolice, unde domnul Rațiu a fost întîmpinat de monseniorul I. Temfli. În cursul deplasărilor prin oraș, cetățenii au făcut numeroase manifestări de simpatie față de domnul Rațiu.

Pentru masa de prînz, domnul Rațiu s-a deplasat la Băile Felix, unde a avut ca invitați, printre alții, și pe membrii delegațiilor guvernamentale din Franța, Belgia, R.F.G., Marea Britanie, venite special pentru urmărirea desfășurării procesului electoral din România, precum și o serie de ziaristi de la B.B.C. și reporteri americani.

Odată cu momentul sosirii domnului Rațiu la Băile Felix, a intrat în funcțiune aparatul bine organizat de sectorul Contramanifestații. În stațiune se aflau o serie de „cetățeni pasnici”, strînsi laolaltă ca din întîmplare, și tot ca din întîmplare avînd asupra lor afișe cu domnul Iliescu, „Lucru firesc”, căci așa face indeosebi românul cînd se duce la scaldă și la plajă: stă în slip cu portretul domnului Iliescu în mînă.

Acești contramanifestanți au ocupat îndată spațiul din fața intrării în care se afla domnul Rațiu și invitații săi scandînd lozinci feseniste și debitînd insulte și injurături la adresa domnului Rațiu. Ei au încercat să intre în hotel ca să se „adreseze” D-lui Rațiu, dar poliția a reușit să-i oprească. Pentru a scăpa de furia lor, domnul Rațiu a fost evacuat din clădire pe o ușă laterală, într-un Aro 244 al Poliției.

Următorul moment al vizitei îl constituia mitingul organizat în Piața 23 August. Simpatizanții domnului Rațiu se aflau cu mîile în această piață, precum și în sala de conferințe a clădirii din balconul căreia ar fi trebuit să vorbească domnia sa.

Contramanifestanții s-au organizat în piață, iar unii dintre ei au pătruns în

sală, încercînd să facă dezordine. Cîțiva dintre ei, precum și dintre cei aflați afară păreau beți. Observînd că acest aspect a fost întîlnit și în alte orașe, ne întrebăm dacă bețivii devin automat așa-zisi „patrioți” sau de fapt e vorba numai despre un alibi?

Cînd domnul Rațiu a ajuns la miting, contramanifestanții s-au dat la violență nu numai verbală — manifestată prin injurături și insulte — precum și fizică, încercîndu-se lovirea domnului Rațiu și a însoțitorilor lui.

Cu ajutorul Poliției, domnia sa a reușit să ajungă pînă la mașina cu care venise și, în ciuda celor care vroiau să-i deschidă portierele sau să o răstoarne, domnul Rațiu a părăsit piața, îndreptîndu-se spre aeroport.

Episodul de la Oradea este încă o mărturie asupra felului în care se desfășoară această campanie electorală, aflată nu sub semnul democrației, ci sub cel al violenței.

Cei ce au pus la punct acest mecnism odios ce se dezlănțuie la comandă, se tem să lase cuvîntul domnului Rațiu să fie auzit. Acești oameni se tem de democrație!

În încheiere menționăm faptul că tot ce s-a petrecut la Oradea a fost înregistrat fotografic și pe bandă video de reporterii români și străini, mass media românească și străină fiind pusă la curent.

Avem numeroși martori și în primul rînd membrii delegațiilor guvernamentale pe care le-am menționat înainte și care au venit în România tocmai cu scopul de a se informa asupra desfășurării campaniei electorale și alegerilor în țara noastră.

Opinia noastră, și nu numai a noastră, este că aceste manipulări și violențe, prin care autorii vor să afirme că reprezintă „voinea poporului”, sînt deja o formă de falsificare a alegerilor.

Cristian Tiberiu Popescu

Lături neziaristice

Ne-am obișnuit încă de la apariția fițiicii care se intitulează „Dimineața”, cu abundența de în atacuri fără perdea, de jocuri de cuvinte neinspirate, de figuri de stil forțate și de comparații în care demnitatea umană este încălcată fără pic de rușine. Și toate acestea sub titlul „Cotidian de opinie democratică și informație”, sub direcția Domnului Profesor universitar Al. Piru. Mai mult decît atît, aceste atacuri josnice apar

uneori sub coloane în care se face apologia elegantei în comportări, în scris și în polemică.

Poate că articolul ar fi mai scurt, dar întrucît există spațiu disponibil la fițiica citată, din lipsă de argumente de care să se lege, inspiratul scrib trece de la porci la ciini. Este atît de inspirat încît ne oferă și două variante ale „imnului golanilor”, „imnul porcilor” și „imnul ciinilor”. Așa că avem ocazia să parcurgem de la godac la vier și de la mistreț la porc, de la dulău turbat la ogar și jigodie, toate fazele darwiniste ale evoluției gândirii Domnului Popa.

Poate că Domnul Popa nu știe încă despre faptul că Președintele Provisoriu Iliescu a regretat public invectiva „golani” (deși ar trebui să ceară scuze) nu pentru că, zicem noi, și-ar fi dat seama de grava încălcare a demnității umane la care s-a dat, ci pentru că, mai întîi apelativul se extinsese și peste hotare, „golani” devenind un însemn al frondei împotriva comunis-

mului și în al doilea rînd, pentru că termenul folosit cu dispreț de Domnul Iliescu amintea de termenul „huligan” aplicat de Ceaușescu pe pieptul înșingărat al martirilor de la Timișoara.

Dar scopul acestui comentariu nu este să-l contrazicem pe Domnul Popa. Fără să vrea, el a scris un articol plin de adevăruri. Immurile pe care în înalta sa inspirație le-a compus, pot fi cîntate fără nici-o jenă de întregul popor român. Ce sună mai limpede decît „mai bine porc decît comunist”, așa cum ne arată Domnul Popa? Ce se potrivește mai exact decît „mai bine jigodie decît comunist”? Tare însă ne este teamă că membrii nomenclaturii și ai Securității, care stau acum bine mersi în fotoliile calde încă de la fundurile clanului dictatorial, și care, cel puțin în corul congreselor celor 45 de ani, au strigat că sînt comuniști, se vor simți oarecum neplăcut impresionați de inspiratele comparații, cu care, fără să vrea, îi invectivează scribul ziarului „Dimineața”!

EUGENIU DINESCU

Scrisoare deschisă adresată Domnului Ministru ANDREI PLEȘU

Am citit stupefiat și apoi am recitat articolul din cotidianul „Dimineața” din 15 mai 1990, articolul „Mare noroc sub semnătura lui Ion Popa. Credeți-mă, că vocabularul meu nu are cuvintele necesare pentru a-și exprima indignarea.

Oricum nici presa lui Ceaușescu nu și-a permis să eticheteze multimea din Valea Jiului sau de la Brașov la maniera utilizată de acest individ, căci ziarist de-o fi, nu pot să-l numesc așa.

Zeci de mii de oameni etichetați cu un limbaj atît de violent, exclus prin regulamente scrise și nescrise chiar din cele mai ordinare închisori din lume.

Nu cunosc presa din Africa de Sud, dar acolo este o altă problemă.

Și pe cine insultă ziarul d-lui Ion Iliescu? Pe cine insultă cotidianul ce-l citează pe „despotul întelept”, care are pretenția să conducă România?

Dacă în numele tovarășului Ion Iliescu cînd nu este încă ceea ce speră se pot scrie asemenea articole, atunci ce va fi cînd se va instala președinție? Cred că tot poporul român va fi aruncat în aceeași troacă.

Dar pe cine crede că poate insulta acest Ioan Popa, dacă se numește astfel?

Manifestanții și vorbitorii din Piața Universității, milioanele și milioanele de cetățeni ai României care au aderat la acest miting maraton, românii de

peste Prut, care și-au dat adeziunea, studenții și universitarii celor mai celebre universități mondiale, care și-au însușit epitetul „de golani” ca pe un titlu de noblete ori poate întreaga umanitate care simpatizează democrația anticomunistă sau pe tov. Ion Iliescu, fesenistii și presa sa?

Oricum dvs. aveți menirea legală de a tutela presa. Dacă spiritul din „Minima moralia” s-a convertit pe un scaun ministerial atît de mult, încît să admită insulta și violența verbală fără limite, atunci vă acuz de complicitate la escaladarea crizei și scindarea națiunii române.

Decretul 31/54 și Codul Civil român în primele articole fac vorbire de faptul că orice cetățean al acestei țări are voie să-și exercite drepturile subiective sub condiția respectării normelor de conviețuire sociale și a bunelor moravuri. Nici o lege nu poate deroga de la aceste principii pînă a fi declarați porci, scroafe, dulăi, cîini și jigodie. Insulta autorului articolului cu pricina care-l implică direct pe Ion Iliescu este o dezonoare la adresa poporului român.

Prima măsură care se va impune este închiderea acestei publicații, care în mod cert nu vă face cinste în calitatea dumneavoastră de ministru al Culturii și ex-prieten al lui Constantin Noica.

IULIAN ALEXANDRU CIOMAGA

Vrem țara înapoi!

În sufețele noastre se bucurăm din nou —
Ca-n vremea de nărnă — din pămîntul
ecou,
Cînd ne puneam dovadă că merităm să
fim,
Că nu sîntem doar humă de-amestecat
cu im :
Poporul umilit își cere țara în care-a fost
stăpîn
Din veac — cu-adevărat cînd se știa
român !
Poporu-nfometat, trăind în beznă,
instrăinat, silhul
Vrea zori de zi și pînă el, în țara lui.
Să ne dai țara înapoi ! E-a noastră doar —
Ea ne-a rodit din ghindă de stejar.

În gura ta tot ce-i frumos și știm de sfînt
e doar ocară
Și tot devine sterp, neghînă, fum de seară ;
Cu tot ce e frumos și ne e sfînt tu ne-ai
numit
Ca să ne spurci ce-avem mai mult de
prețuit.
Cînd tu și-ai zis „egalul lor”, ne-ai luat
eroii —
Pecetea grea a vieții, a faptei și a voii,
Pe ei, sădiți în brazdă, să știm c-avem
răsad !
Să știm, cînd vom fi fluvii, că ei s-asează
vad !
Să ne dai țara înapoi ! Te-ai încercat s-o
furi,
Dar nu-i a ta, nu poate fi — pe ea doar
strîmb tu juri.

Dezmoșteniți ne-ai vrut, sărmani sortiți la
jînd,
Cu sufețele jilave, trimise în colind ;
Ca să-ți fim ție doar, ne-ai luat și rădăcini
și-oripi de zbor —
Am fost orfanii de strămoși și-orfani de
viitor.
Nu te mai blestemăm, căci tu ești mărturia
Blestemele că-s sterpe și steapă-n sin
minia,
Căci n-a fost faptă pentru noi să
blestemăm atît,
A lincezit simțirea și gîndul hotărît.
Prea mult am așteptat ! Ne-am pierdut
roștu-n lume.
Să ne dai țara înapoi ! — s-avem și noi
iar nume

Să ne dai țara înapoi ! Și zorii — viitorul !
Vom fi ca-n primăvară iar, cînd vine-nții
priorul,
Că tot ce moarte-a fost cu noi nicidecum
n-o să mai fie,
Vom fi pe drum de ne-nturnat, noi înșini
— chezoșie
Vom fi rod bun, migalnic rod de darnică
lumină,
Noi vom fi noi, ca altădat' — vrem zori de
zi senină
C-am insetat de alita-dor de mamă
libertate
Am insetat de a trăi dorințele de toate.
Să ne dai țara înapoi ! Și viitorul, sfînt
temei !
Eroii singuri ni-l vom lua — de om fi ca ei !

CRISTIAN TIBERIU POPESCU

NOTĂ : Această poezie a fost scrisă în noiembrie 1987, după evenimentele de la Brașov. A doua zi după Revoluția din decembrie, am mers cu ea spre-a o citi la televiziune, dar mi s-a spus că spațiul fiind foarte limitat nu este loc pentru ea. Apoi ceaușescu a fost executat și se părea că această poezie și-a pierdut ceva din „actualitate”. M-am decis deci să o includ în finalul piesei de teatru Povestea Măscăriciului din Țara Oflatului Prelung, unde am avut revelația că ea își află o foarte bun loc ; scrisesem această piesă în 1979, ca un strigăt deznădăjduit de ură, revoltă și dispreț, dar strigăt atunci neputîncos, căci singurul lucru pe care l-am putut face ani de zile cu piesa mea a fost să o ascund eit mai bine printre hirtile mele (acum o voi putea oferi unui teatru sau poate televiziunii).

Astăzi însă, cînd — în altele și-alte forme, prin alții și-alții oameni ! — ceaușismul se continuă, deși fără ceaușescu, am luat hotărîrea de a publica această poezie de sine stătător, pentru că ea este, din păcate, din nou actuală și pentru că tinjese cu toată ființa rațiunii mele ca ea să nu mai fie actuală în viitor !

REALA DEMOCRATIE A ROMÂNIEI: DOMNUL ION RAȚIU — PREȘEDINTE De la Biroul de presă

Foștii comarzi de la Școala de Ofițeri de Rezervă de Artilerie - Craiova, seria 1938-1939, al cărei șef de promoție a fost domnul ION RAȚIU, au organizat o întâlnire cu domnia sa.

Au participat domnii Ilie Limbășeanu, Ion F. Georgescu, Nicolae Haraga, Petru Marinescu, Călin Dăoi, Cristian Dumitrescu, Constantin Ghigălițco.

Revederea, după mai bine de 51 de ani, a fost emoționantă, domnul Ion Rațiu mulțumindu-le foștilor săi colegi pentru deosebit de plăcută surpriză a acestei întâlniri.

15 Mai 1990

Ginduri despre pensionari

Așa cum o țară nu poate fi săracă decât atunci când toți cetățenii sunt liberi, asemenea, o țară nu poate fi săracă decât atunci când fiecare cetățean este prosper. În această idee, gindul meu se îndreaptă spre muncitori, țărani, intelectuali - spre toate categoriile de salariați. Dar nu numai spre salariați.

Pensionarii au fost considerați sub comunism ca un fel de balast al societății. Acești oameni, care munciseră zeci de ani, o dată ajunși la vârsta pensiei, erau scoși la periferia societății. Li se îngreșea asistența medicală și li se dădeau pensii mizere - bineînțeles, cu excepția foștilor activiști.

Această stare de lucruri nu trebuie să mai continue. Eu voi cere ridicarea pensilor la un nivel decent. Pensilele țăranilor să fie ridicate la nivelul pensilor primite de locuitorii de la oraș și să fie preluate de C.A.P.-uri de către stat.

Deci țăranii să fie pensionari ai statului, nu ai C.A.P.-urilor.

De asemenea, voi cere medicamente gratuite pentru bătrânii bolnavi.

Acum, când pornim spre o societate prosperă nimeni nu trebuie uitat!

ION RAȚIU

Om care aduce fericirea: ION RAȚIU

A doua zi după ce domnul Ion Rațiu, candidat la funcția de președinte al României, a acordat o interviu la televiziune luat de domnii Valeriu Emanuel și Victor Ionescu, am făcut un sondaj de opinie original, pe un lot de 98 de persoane de vârste și profesii diferite, în intenția să obținem răspunsuri cât mai sincere de la interlocutorii mei, fără a manifesta intenția și nici nu am spus că realizez un sondaj de opinie și am legat discuții ca din întâmplare, în care am inserat și întrebările la care așteptam răspuns.

Am constatat cu mare bucurie, că oamenii au început în sfârșit să se trezească sau să depășească starea de euforie în care au intrat după revoluție, să vadă realitatea așa cum este și să tragă o concluzie din părerea cetățeanului de pe stradă ce crede cu privire la orgoliile revoluției. Din cele 98 de persoane cu care am stat de vorbă, o bătrână mi-a spus că îl va vota pe domnul Iliescu pentru că în ziua respectivă ea a găsit brânză și salam la alimentară, o țărăncă mi-a spus de asemenea că îl va vota pe domnul Iliescu că i s-a mărit pensia la C.A.P., și li s-a atribuit un lot mai mare de pământ în folosință. Citeva persoane mi-au spus că îl vor vota pe domnul Radu Cîmpeanu, aducând argumente de bun simț și spunând că nu cred în denigrările din ziarele F.S.N.-iste, în legătură cu trecutul domniei sale.

Mai mult de jumătate din persoanele interogate, cca. 50% erau total nedecise și mi-au mărturisit că nu știu cu cine pot vota, deoarece nu și-au format încă o idee care din cei 3 candidați la președinția României va aduce mai mult bine poporului român.

Persoane însă care au avut o înțelegere intelectuală mai deosebită s-au exprimat în mod unanim că cel mai potrivit președinte al României în viitorii ani este domnul Ion Rațiu și mi-au argumentat că această părere și-au făcut-o după interviul acestuia la TVR, deoarece acesta este omul care ne poate aduce fericirea.

Opiniile acestor oameni sînt înalte cu raționamente deosebit de interesante și, dovedind o maturitate de gândire, le voi prezenta în următoarele rânduri: Oamenii au simțit în domnul Ion Rațiu, un prieten apropiat sufleteste de ei, de nevoile lor, un om care trăind democrația cca. 50 de ani, a învățat ce înseamnă această democrație, el însuși fiind democrat, fără rezerve, fiind născut dintr-o familie de patrioți ardeleni, în casa cărora democrația a fost cultivată cu deplin sentiment de dreptate și libertate.

O parte din persoanele interpellate de mine s-au exprimat că este preferabil ca în fruntea țării să avem un om bogat, decât unul dornic de îmbogățire pe spina poporului. În general oamenii au apreciat că domnul Ion Rațiu este împiedicat să-și exprime ideile, intențiile, neputînd să-și desfășoare propaganda electorală în listele, fiind admonestat și chiar violențat de anumiți indivizi manipulați de cel care au interesul să oprească venirea domnului Rațiu în fruntea țării ca președinte.

De asemenea, domnul Rațiu este împiedicat în mare măsură să-și exprime ideile, intențiile, în spațiul acordat de TVR care este total insuficient pentru ca prin intermediul televiziunii să poată să comunice cu întregul electorat.

Mi s-a spus de către interlocutorii

mei că multe din întrebările puse domnului Rațiu la TVR au fost animate de intenția sesizabilă de a-l pune în încercătură, însă domnul Rațiu plin de onestitate și înțelepciune a răspuns fără ezitare întregii țări așa cum este, dînd dovadă de om cult, capabil, democrat, spulberînd îndoielile oricui cu privire la buna sa credință.

Cu certitudine, interesul pe care l-am urmărit aproape cu respirația tăiată, a șters toate temerile cultivate perfid de adversarii politici nelotali ai domnului Rațiu, care au lansat împotriva domniei sale tot felul de zvonuri, sperîndu-i pe cei slabi care au plecat urechea la insinuări, că domnul Rațiu vrea să cumpere țara, etc.

Referitor la relațiile domnului Rațiu cu străinătatea, la prestigiul său pe plan internațional, se consideră că acest om de afaceri redutabil, avînd pretutindeni în lume uși deschise, este omul cel mai potrivit pentru a deveni președintele țării. Fapt de altfel ce l-am reținut de la un economist pe care l-am interpellat.

Relațiile României pe viitor trebuie să fie clar pentru oricine că trebuie deschise pentru economia românească cu toate țările dezvoltate, trebuînd să fim prudenți ca aceste relații ca și cele legate de alte domenii să fie eficiente, în concordanță cu posibilitățile românești, și să contribuie realmente la redresarea economiei României, la însănătoșirea trupului său după anemia de 45 de ani.

Pentru a întreprinde relații avantajoase cu străinătatea avem nevoie de parteneri serioși, dar și să fim reprezentanți de oameni serioși și cu experiență, care să prezinte garanție și în același timp să reziste avidității celor străini, care, deși prieteni, își urmăresc în mod firesc interesele. Numai mințile rudimentare pot gândi că s-ar putea trăi izolat de vecini și de țările dezvoltate, fără a avea credite morale și materiale, încercînd să cultive în rîndurile populației teama față de pătrunderea capitalului străin în țara noastră.

Se știe foarte bine că și S.U.A. are datorii, iar Franța, situată pe locul 4 alături de Anglia ca nivel de dezvoltare după S.U.A., Japonia și R.F.G. are pe tot cuprînsul firme străine și cînd, aflîndu-se în centrul Parisului pot avea impresia că ești în 10 locuri din lume. Și cu toate acestea Franța este o țară puternic dezvoltată, iar francezii nu se tem că țara lor va fi vindută sau cumpărată.

Persoanele cu care am discutat au apreciat de asemenea că părerea domnului Rațiu, referitoare la faptul că pe plan internațional trebuie să ieșim în mod curajos cu produse competitive și să apelăm la capital străin. Acest capital să fie folosit în interesul progresului și dezvoltării pe plan cât mai superior al economiei românești.

Atacurile săvîrșite la Buzău asupra domnului Rațiu, cînd se știe bine cine nu s-au dat în lături de la manevrarea unor persoane cu castere bogate care să aducă domnului Rațiu violențări, nu este altceva decât o temere că binele va învinge răul și democrația totalitarismul.

Să mulțumim lui Dumnezeu că nu ne-a uitat și ne-a trimis un asemenea om, român adevărat și patriotic, înfrăcîrat ca domnul Ion Rațiu, iar cei totți să avem înțelepciunea să-l alegem ca președinte.

GIL ARDELEAN

Camaradului Ion Rațiu
de la Școala de Ofițeri de Rezervă de Artilerie - Craiova
Seria 1938-1939

domnului Ion Rațiu
cu amintiri plăcute pentru doborîndele sale
calități sufletești și spirituale, pe care ne
plăce a-i le regăsi nerăbătați și năpăstiați
de o jumătate de secol.

După "cumpăna vremii" pe care le-am
trăit, ne regăsim, deși puțini la număr, cu
aceleasi inimii tinere și suflete de același
ideal, pus în slujba Patriei și a Poporului ei.

15 Mai 1990

S. Gheorghiu

[Signature]

[Signature]

[Signature]

[Signature]

[Signature]

[Signature]

[Signature]

[Signature]

Turnul electoral prin țară al domnului ION RAȚIU s-a încheiat, pe 15 Mai, prin triumful de la Cluj.

Popasul în orașul de pe Someș a avut două momente principale. Primul l-a constituit vizita în localul Radio-televiziunii. Cu acest prilej, domnului Rațiu i s-a luat un scurt interviu pentru televiziunea locală și unul mai amplu pentru postul local de radio.

Cel de-al doilea moment la care ne referim aici este mitingul organizat în Piața Păcii. În ciuda ploii ce a căzut în rafale, cei aproximativ 10 000 de oameni au mers în piață, spre a-și manifesta entuziasmul față de domnul Rațiu, cre-

dîndu ca numai domnia sa poate garanta prosperitatea României.

În discursul ținut cu acest prilej, domnul Ion Rațiu s-a referit la soluțiile concrete ce se impun pentru redresarea gravă a economiei românești.

Oprindu-se asupra problemelor culturale, domnul Ion Rațiu a evocat tradițiile clujene. „Clujul a fost un oraș al culturii și liberei exprimări și astfel trebuie să redevină în viitor” - a spus domnul Rațiu.

Participanții la miting l-au aclamat minute în șir pe domnul Rațiu și au scandat „Jos comunismul și „Rațiu președinte”.

În încheiere, din mîile de plepturi a răsunat imnul lui Avram Iancu.

Domnul Ion Rațiu a primit vizita delegației Senatului Francez, compusă din doamna Catherine Bongeaux și din domnii Jacques Galliet, Roger Husson, Henri Revol și Serge Vinçon.

În semn de omagiu din partea Senatu-

lui Francez, membrii delegației au oferit domnului Rațiu o medalie reprezentînd Palatul Luxemburg, sediul Senatului.

15 Mai 1990

CRISTIAN TIBERIU POPESCU

Dumnezeu ne va mulțumi dacă strivim trandafirul

Privesc nedumerit la Televiziunea Română reclama electorală a F.S.N.: „trandafirul înfloreste în mai”. Adincoace apoi desartăcătura acestui adevăr aproape incendiat de imaginile ce mi se zvirelează în memorie. Ajung deindată la concluzia că nimeni, nici poezii, nu trebuie judecați după felul cum etalează florile ci după felul cum le cîntă, după ceea ce sînt în stare să descopere în ele, după valorile sufletului cu care înconjoară valorile trandafirilor. Cine nu știe cîte sute de mii de flori se arborau pe stadionul 23 august la intrarea paranoicului Ceaușescu în zilele în care plenitudinea nebuniei sale se vroia „admirată” în mod festiv. Numai d-l ministru Hegedus și acoliții săi îmbătați de aura dictatorului ne pot spune cîte milioane de lei trudiți în frig și sub spectrul foamei de muncitorimea română — se cheltuiau pentru a aduce cu greu un zimbet pe buzele tiranului la 1 mai, 23 august și la 30 decembrie, cu sute de mii de flori, cu milioane de sepală și petale.

E adevărat însă că azi cel ce au smuls trandafirul de pe rug fie el și al lui Giordano Bruno — zimbete mult mai ușor și mult mai studiat. Zimbet tehnic cum se numește în arta actoriei. Dar nici surisul lor și nici felul în care privesc trandafirul nu sînt naturale. E în firea caracterelor mici să-și acopere trecutul și mizeria sub podoabe pe care le cred în stare să aducă uitare, să ascundă urmele mișăviei. Criminalii lombrozieni se întorc la locul crimei cu aceleași mijloace dar nu cu aceleași haine. Se dichisează, își studiază înfățișarea, își ascund crisparea, lasă impresia unei totale detașări, a unui calm interior fără cicatrici și fără pustietatea gestului lor asasin.

Îmi spunea un participant la întîlnirea dintre Tito și Gheorghe Gheorghiu-Dej, că după ce mareșalul și omul de stat iugoslav (venit la noi în cel mai mare secret în 1948) nu l-a putut convinge pe Dej să practice o politică total independentă față de U.R.S.S., viitorul lider al p.c.r. a cerut să i se cînte melodia „Tristă-i duminica zilelor mele”. Limita fascinației pentru putere a fost atât de mare la Dej încît nu l-a lăsat să scoată țara din marasmul patologic al comunismului. Ar fi scăpat mii și zeci și sute de mii de vieți. Tărîmul străveziu al regretului că nu a fost în stare de un gest mărinimos pentru ființa românească a fost traversat de o nostalgică melodie. Criminalii nu se călesc. Ne amăgesc doar că se lasă tulateți de cîntece și flori înlăuntrul lumii lor de vuete asurzitoare. Pe drumurile lor haine presară flori ca să-și mascheze dogoarea urîteniei, să rupă din cînd în cînd peisajul iritant al prafului infestator. Acesta e și adevărul

trandafirului confiscat de F.S.N. de la „comuniștii polonezi. Aceștia l-au ales simbol pentru că are forma Poloniei, pentru că țara lor se aseamulea cu un trandafir dezinvolt. Trandafirul F.S.N. are tija cumva identică cu un șarpe mort. El a fost căutat cu grijă pentru a estompa uriașul lanț de nelegiuiri și crime comise de comuniștii din România. El crește peste mormintele — nenumărate gropi comune — de la Pitești, Gherla, Aiud, Periprava, Sighet, etc., etc. Crește printre altarele macabre zidite peste cimitirele neamului, peste căminele îngropate de buldozerele ceaușiste ale atîtor țărani români umiliți și osîndiți de mulți dintre actualii fesenști. Trandafirul F.S.N. este trandafirul silnicilor vicisitudinii pe care le-au menținut 45 de ani peste întregul popor român. Criminalii își ascund daga crimei sub veșminte frumoase. Ei fac crima după miezul nopții iritați de prospețimea liniștei. Cînd nisipul clepsidrei face și el.

Români, cetățeni ai acestui pămînt binecuvîntat, nu suntem noi în stare să vedem ce zăruri se rostogolească în spațiile trandafirului? Nu sîntem în stare să vedem din ce mlaștini viscoase a răsărit acest trandafir? Mai putem fi indiferenți, putem încă să mai trecem cu vederea sufletul celor ce vor să ne amăgească, să ne cumpere conștiința cu o floare. Cîtă perfidie odioasă și aspră se ascunde în faptul că cel ce ne-au ucis acum cîinci luni copiii, ce le ofereau garoafe, ne oferă nouă părinților și fraților acelor superbi eroi, un trandafir. Insidioasă și solemnă ofieră de ritual criminal. Pentru că nu poate ieși de sub aria crimei nimeni din acei ce au otrăvit sufletele tineretului cu doctrina crimei comunismului. A ucide suflete prin otrăvuri cu iz de parfum este mai rău și mai grav decît a face o crimă biologică. Crima făcută folosind doze mici și imperceptibile de otrăvă este mai abominabilă decît orice altă crimă. Chiar dacă, nu este extrasă din trandafiri, ci numai acoperită de gingășia lor, e o datorie morală minimă să ne apărăm acum prin întreaga noastră credință, prin toate virtuțile morale de această floare, pentru că acum în trandafir se ascunde toată tragedia neamului românesc. În staminele acestui trandafir germinează un inimaginabil lanț de tragedii viitoare. Din umbra sepalilor lui se va naște un impenetrabil întuneric al destinului românesc. Mai sînt cîteva zile în care vă cer să striviți trandafirul. E singura dată cînd Dumnezeu ne va lerta cu desăvîrșire acest gest, ne va mulțumi că-i batjocorim o pîrticică din chipul său sublim.

C. POȘOREANU

MOLDOVA — O VENDEE A ROMÂNIEI

Aparent da. Situația post revoluționară, fanatismul aproape religios, vecinătatea unei mari puteri interesată în păstrarea structurilor care să mențină România în stare de dependență, toate acestea, la care se adaugă și o înapoiere economică cronică, ne duc cu gîndul la celebra provincie franceză prinsă în mrejele contrarevoluției acum aproape 200 de ani. Și totuși, la o analiză mai atentă problematica provinciei românești depășește în complexitate renumitul episod șuan. Și aceasta datorită faptului că orbirea, fanatismul, manipularea, provin în primul rînd (cel puțin în ordine cronologică) din exterior, de dincolo de granițele de la răsărit. Sînt o urmare a atenției speciale, prioritare pe care Kremlinul o acordă în contextul general românesc, păstrării sub ocupație a Basarabiei și Bucovinei de nord. Și dacă pentru păstrarea României în sfera ei de influență Moscova a pus în scenă sublima Revoluție română (care-l și garantează perpetuarea ocupării provinciilor românești) pentru a-și asigura o bază de operații și un eventual tampon, ea a pregătit în mod special Moldova printr-o inoculare îndelungată și progresivă a microbului perestroikăi și glasnostului în conștiința moldovenilor. Aceștia au fost expuși timpului cel mai îndelungat și în dozele cele mai mari acțiunii propagandistice menite să acrediteze opțiunea comunismului cu față umană a lui Mihail Gorbaciov. Privind retrospectiv ne dăm seama că operația a reușit cel puțin parțial, datorită situației catastrofale din țară, față de care perestroika a apărut ca o alternativă viabilă. Elementul determinant în reușita acestei acțiuni îl putem aprecia abia acum la adevărata lui valoare. După propria experiență a manipulării de mari mase de oameni cu ajutorul TVR ne dăm seama că ea nu

este decît un epigon. Televiziunea sovietică a experimentat timp de aproape cinci ani pe proprii telespectatori, dar și pe telespectatorii altor comunități, efectele unei noi politici, telegenice, continuată cu succes în ceea ce ne privește.

Ca rezultat revelator aș cita personalitatea lui Ion Iliescu, încercare de copiere fidelă a liderului sovietic Mihail Gorbaciov, impus subconștientului colectiv timp îndelungat tocmai de mijloacele mass-media. Mihail Gorbaciov a apărut pe ecranele televizorilor din Moldova timp de aproape cinci ani în contrast cu Nicolae Ceaușescu.

Era fatal ca Ion Iliescu, care printr-o primă mistificare, a apărut ca eliberatorul de coșmar să devină prin asociere cu Mihail Gorbaciov și perestroika sa, acceptată de moldoveni ca cea de a doua mistificare, „omul providențial”.

Cu toate acestea, pericolul pentru neocomunism de a fi distrus, aici în Moldova, este mult mai mare. Și aceasta tocmai datorită dublării mizei. Aici neocomunismul nu dorește doar păstrarea structurilor economice și de putere, ci ignoră împlinirea idealului național. Reîntregirea neamului. După cum a afirmat, în numeroase rînduri, fără echivoc, partidul Frontului Salvării Naționale nu va ridica problema retrocedării Basarabiei și Bucovinei de nord către România.

În aceste condiții momentul adevărului nu poate întîrzi. Va fi momentul cînd poziția Frontului, de trădare a intereselor naționale, va trezi conștiințele moldovenilor. Ceea ce va urma nu este greu de prevăzut... Din Vendée, Moldova va deveni atunci Faubourgul Saint Antoine.

SERBAN POPA

Scrisoare deschisă

DOMNULUI CORNELIU COPOSU

Scriu cu sufletul deochecat de suferință și adevăr. Pentru mine reprezentați o idee națională: LIBERTATEA! M-ați onorat întotdeauna cu atenția Dumneavoastră și m-ați umilit prin callități de excepție: inteligență, clarviziune, stăpînire de sine, puterea de a nu renunța. Nefericirea de a fi trecut și eu prin „cutiile cu zăbrele” ale nazismului roșu, în care privityhetorile adevărului cîntă în cuiburi sparte, de a-mi vedea cărțile interzise s-au nepublicate, mi-a oferit totuși șansa de a vă putea încadra și mai departe între limitele unei personalități de primă mărime. Doar pentru analfabeții politici puteți fi altceva decît ceea ce sînteți cu adevărat: un OM cu inima fremătînd gînditoare, în altarul indoliat al Istoriei Universale, la binete și lumina

națiunii române; o ființă ea însăși indoliată, de atît amar de ani, pentru faptul că pe treptele amăgitoare și luncinde ale destinului, Patria Română a tremurat de frig, 45 de ani, zdrențuită de colții comunismului. Consider o favoare că sînt membru al celui mai puternic partid din opoziție, P.N.T.-c.d. Poate nu voi găsi în mine puterea de a mă ridica la înălțimea vieții Dumneavoastră de sacrificiu, dar, cu flacăra albăstră a sincerității cuvîntelor pe care le-ați plantat în conștiința adevăraților români, voi încerca eu insumi să contribuie la năruirea castelului de mucava al neocomunismului: Să vă dea Dumnezeu sănătate!

Cu deosebită considerație
ILIE COSTACHE

Curajul de a porni pe un drum nou

(Urmare din pag. 1)

tră, căci pornim totuși de la ceva palpabil. Ceea ce trebuie să facem este să pornim pe un nou drum, cel al privatizării și al economiei de piață, singurele în stare să ne scoată din falimentul economic în care ne aflăm. În comparație cu ceea ce au făcut generațiile de emigranți europeni în America, de la defrișări masive pînă la „Goden Gate” sau zgîrie norii new-yorkezi, „problemele” pe care le avem noi acum par joacă de copil. Să mai luăm încă o dată exemplul japonezilor: după ce au pierdut războiul, s-a spus pe bună dreptate că au cîștigat pacea. Ei au trebuit să renunțe într-un mod foarte dureros la ideea de suprație de ordin divin asupra celorlalte popoare și deci la mitul invincibilității lor. Dînd însă dovadă de inteligență, ei au știut să-și integreze într-un timp foarte scurt valorile civilizației europene, și, dispunînd de o voință și o putere de muncă extraordinare, au ajuns astăzi cea de-a doua putere economică a lumii.

Orice schimbare presupune într-adevăr un stress, dar acesta trebuie învins și depășit. O situație nouă ar trebui să ne incite creativitatea, dorința de a face, de a ne afirma. Așa a și evoluat ființa umană căci, fiind pusă tot

timpul în fața unor situații neprevăzute, nevoia de a supraviețui a obligat-o să le rezolve. Oamenii puternici sînt cei care știu să se adapteze cel mai bine unei situații noi și să tragă din ea maximum de foloase.

Domnul Ion Rațiu ne oferă unul din cele mai bune exemple în acest sens, deoarece este omul care a ajuns la o realizare excepțională pornind practic de la zero; domnia sa este unul din acele exemple de self-made man care, prin inteligență și putere de adaptare la nou (navlosirea era un cu totul alt domeniu decît cel pentru care se pregătise inițial) a reușit să se impună ca o mare personalitate în lumea afacerilor.

Noi ne aflăm acum într-o situație de mare cumpănă: am dori în continuare siguranța relativă a vieții din socialism, dar sînduim după produsele societății de consum din capitalism. Ne complacem în mediocritatea primului, dar dorim bunăstarea celui de-al doilea. Nu putem să leșim din această situație ambiguă decît dacă înțelegem că cele două sisteme se exclud reciproc. Domnul Ion Rațiu ne propune singura cale posibilă, cea a promovării valorilor, a competenței, a bunăstării, pe care numai piața liberă și privatizarea le fac posibile. Opțiunea noastră trebuie să fie clară și definitivă.

De la Konrad Adenauer la ION RAȚIU

(Urmare din pag. 1)

Țara noastră, după o guvernare comunistă de 45 de ani, este la pămînt. Statistica dată publicității a realizărilor f.s.n.-iste, din 22 dec. 1989 și pînă astăzi, este dezastruoasă. Sîntem amenințați să ne prăbușim în inflație, foamete și moarte. Orice aventurism politic poate fi mai periculos decît un război. Martirii au salvat țara, prin jertfele lor, noi, prin votul nostru, putem să o scufundăm în cel mai cumplit dezastru economic. Pentru noi, nu există decît o singură salvare. Avem nevoie de un Konrad Adenauer, care cu experiența sa, de om bătrîn, învățat, cu puternice legături internaționale, să ne salveze.

Și Providența ne-a trimis pe acest om. El este Ion Rațiu. Azi țara are nevoie de el. De cunoștințele sale, de experiența sa, de legăturile sale inter-

naționale. Este o ocazie unică de a ne salva, prin noi înșine, prin votul nostru. Trebuie să-i imităm pe germani. Peste zece, cincisprezece ani, vom putea să ne aventurăm în experiențe politice, în a alege și pe mincinosi, pe marxisti (de vor mai fi), pe femelle tinere și frumoase în conducerea țării. Cînd țara va fi înfloritoare, experiențele afective, vor putea fi scuzabile. Astăzi însă, o asemenea experiență, ar fi extrem de dăunătoare.

Nu-l cunosc pe domnul Rațiu. Nu l-am văzut decît la televizor. Dar simt prin frămîntarea gîndurilor mele, prin dragostea mea de țară, că domnul Ion Rațiu este unica noastră salvare. Că avînd norocul să fie ales, atunci istoria țării noastre va demonstra că ceea ce a făcut Konrad Adenauer, pentru Germania, a făcut Ion Rațiu pentru România.

ANGELA RĂCEANU